

РЕШЕНИЕ

№ 22429

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12380** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на С. Ц. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. М. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 340/25.10.2025г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Н. В. А. – полицай в група ООР, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.
С жалбата се твърди, че актът е постановен при липса на материалноправните предпоставки за налагане на съответната ПАМ, както и че същата е издадена в разрез с целите на закона. По същество не се оспорва, че при извършена проверка като водач на МПС С. В. е отказал да бъде тестван с DrugTest 500 STK, но се твърди, че това е направено тъй като същият е на метадоново лечение и е наясно, че уредът ще даде положителна проба. Изтъква се, че в указания му срок водачът се е явил и дал кръвна проба във ВМА, поради което не е налице „отказ“ по смисъла на чл.174, ал.3 от ЗДвП, с която разпоредба се санкционира отказът на лице да бъде тестван въобще. По същество от съда се иска да отмени обжалваната заповед и да разпореди връщане на свидетелството за управление на МПС.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от процесуалния му представител, с която заявява, че не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие. Излага съображения по същество на спора и моли съда да уважи жалбата. Претендира се разноски по представен списък.

Ответникът – полицаи в група ООР, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при СДВР - редовно призован, се представлява от юрисконсулт И., който моли съда да отхвърли жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СПП не е встъпила в процеса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.10.2025г. жалбоподателят С. Ц. В. управлявал в [населено място] по ул. М., с посока на движение от [улица]към [улица], лек автомобил О. К. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. А.. В районна на номер 45 на улицата, по която се движел, водачът бил спрял за проверка, при която отказал да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 с фабричен номер ARRM-0045, като заявил, че желае да даде кръвна проба. На водача бил издаден талон за медицинско изследване номер 312788, в който било посочено, че в срок от 45 минути от връчването му следва да се яви във ВМА за даване на проба. Т. бил връчен на водача в 15:50 часа. За отказа му да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 срещу водача бил съставен АУАН № GA № 3556407 за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на съставения акт е издадена обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1482459г., в която изрично е посочено, че същата се издава във връзка със съставения АУАН и при идентична фактическа обстановка. С цитираната заповед на С. Ц. В. е наложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 25.10.2025г.

Същият ден (25.10.2025г.) в 16:00 часа жалбоподателят се явил във ВМА, където предоставил кръвни проби за съответното медицинско изследване.

В хода на съдебното производство е представен Протокол за химикотоксикологично изследване на представените за изследване проби на кръв и урина, взети от жалбоподателя В. на 25.10.2025г. във Военномедицинска академия.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните съображения.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. /л. 33/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 2 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Охранителна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 24 заповед № 513з-1502/13.02.2025 г. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; Видно от представената Заповед за налагане на ПАМ /л.25/ жалбоподателят е санкциониран за това, че е отказал да бъде проверен с тестван с техническо средство DrugTest 500 STK.

Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал.3 от същата Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява с тест (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на тест или физическо състояние на лицето, което не позволява провеждането му с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата).

Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с тест, като в този случай е разписано как следва да бъде сорено това. Отказът лицето да бъде изследвано е въздигнат в административно нарушение с разпоредбата на чл. 174, ал.3 от ЗДвП, който има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на наркотични вещества и техните аналози (или на алкохол) в организма му. Според трайното разбиране на настоящия състав, нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за наркотични вещества (респективно алкохол), а не за изборът му на метод на изследване. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за изследване.

Принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. С оглед на каузалната връзка между нарушението и мярката, за да са налице основанията за налагане на горепосочената мярка, не е достатъчно лицето да е отказало изследване от даден вид, а въобще да не се е подложило на такова. Обратното разбиране, според настоящия състав противоречи на смисъла и целите на закона.

По делото е установено, че водачът се е явил в определеното му от органа време и е предоставил

кръвна проба за изследване, видно от която в кръвта му е установено наличието на метадон. Дали последното е основание за прилагане на съответната принудителна административна мярка спрямо водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена по надлежния начин е ирелевантен за делото, независимо, че двете хипотези са регламентирани в една и съща разпоредба. Предмет на съдебен контрол в настоящето производство е само заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 340/25.10.2025г., като съдът следва да съобрази, налице ли са посочените в същата като правно основание за нейното издаване обстоятелствата. Като фактически основания за налагането ѝ е посочен отказът на лицето да бъде тестван с техническо средство DrugTest 500 STK, което както вече бе посочено според настоящия съдебен състав не запълва материалноправните предпоставки за налагане на съответната мярка, доколкото безспорно е установено, че лицето се е подложило на изследване съобразно един от възможните предвидени в закона начини.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена. С постановяване на настоящето решение ЗППАМ вече няма да действа и ако няма друго основание за задържане на СУМПС на жалбоподателя то следва да му бъде върнато въз основа на влязлото в сила съдебно решение без да е необходим нарочен диспозитив в този смисъл, какъвто се изисква от съда с процесната жалба. В допълнение следва да бъде отбелязано, че доколкото на съда не е известно дали няма и друго основание, на което СУМПС е задържано, то той няма и правната възможност да постанови решение в този смисъл.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 15,34 евро. Предвид заявеното искане за присъждане на възнаграждение по чл. 38 от Закона за адвокатурата (ЗА), на процесуалния представител на жалбоподателя следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за осъществено процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Размерът съдът определя в съответствие с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа в размер на 511,29 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Ц. В., ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 340/25.10.2025г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Н. В. А. – полицай в група ООР, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Ц. В., ЕГН [ЕГН] разноски в размер на 15,34 евро (петнадесет евро и тридесет и четири евроцента).

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. М. Д.- САК адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 511,29 евро (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента)

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: